

Острів проклятих

КУПИТИ

- Серія художньої літератури «КУЛЬТREAD»
- Цей захоплюючий та атмосферний психологічний трилер, у якому все не так, як здається, було екранізовано в 2010 році режисером Мартіном Скорсезе - головні ролі виконали Леонардо Ді Капріо та Марк Руффало.

В Ешекліфській лікарні для божевільних злочинців, що розташована на ізольованому острові, стається неочікуване: з палати втікає небезпечна вбивця. Для розслідування інциденту до закладу прибувають маршал Едвард "Тедді" Деніелз із напарником. Однак досить швидко чоловіки розуміють: тут відбувається щось химерне.

Порожній маяк на узбережжі охороняють краще, ніж усю лікарню, медики застосовують експериментальні психотропні препарати, а пацієнти попереджають Тедді не довіряти персоналу й новому напарнику. Напруга зростає, коли буря накриває острів та відрізає маршала від зовнішнього світу. А що як Тедді - сам учасник експерименту і зовсім не той, ким він себе вважає?

ПРОЛОГ

Зі щоденника доктора Лестера Шіана

3 травня 1993 р.

Ось уже кілька років мої очі не бачили того острова. Востаннє це було на яхті в друга, коли ми доплили аж до зовнішніх меж бухти. Тоді я побачив його здаля, поза межами внутрішнього кільця. Недбалим мазком олії по небесному полотну, він лежав, закутаний у літній серпанок.

Уже більше двох десятиліть не ступала там моя нога, проте Емілі й досі (часом жартома, а інколи — ні) приказує, що не впевнена, чи я взагалі колись повертався звідтіль. Одного разу сказала навіть, що час для мене — не більше ніж набір закладинок, за допомогою яких я пересуваюся текстом свого життя, раз по раз вертаючись до подій, що в очах спостережливіших із моїх колег позначають мене як носія усіх ознак класичної меланхолії.

Може, й правду каже Емілі. Вона рідко помиляється.

Та незабаром я втрачу і її. Лікар Екслорд повідомив мені в четвер, що це лише питання часу, і порадив відправитися в подорож, про яку я вже давно говорив. Подивитися Флоренцію, Рим та Венецію навесні. «Бо, Лестере, — додав він, — у вас і в самого кепський вигляд».

Мабуть, так і є. Аж занадто часто я гублю речі — особливо окуляри. І ключі до машини. Коли заходжу в крамницю, забуваю, по що прийшов, а на виході з кінотеатру не можу згадати, що допіру дивився. Тож коли й правда, що час для мене — це набір закладинок, мені часом здається, ніби мою книгу добряче струснули, аж із неї висипалися всі пожовклі папірці, картонки від сірникових пачок і розплющені коктейльні соломинки, а загнуті кути сторінок розрівнялися.

Тому я мушу все записати. Але змінювати текст, щоб вигідніше подати себе, я не буду. Ні і ще раз ні. Він би цього не дозволив, бо щоб так ненавиділи брехню, як він — хай і по-своєму, — я зроду не бачив. Тому я лише прагну зберегти текст, перенести його з поточного схо-

вища (котре, правду кажучи, уже трохи протікає й трух-не) на ці сторінки.

Ешкліфська лікарня стояла посеред центральної рівнини північно-західного краю острова. Розташування було вельми вигідне. Вона аж ніяк не скидалася на заклад для душевнохворих злочинців, ба, ще менше — на військову казарму, якою була до того. Більшості з нас вона радше нагадувала пансіон. Упритул до головного корпусу у вікторіанському будинку з мансардою мешкав директор закладу, а біля нього в гарненькому тюдорському замочку, де колись квартирував командувач союзницьких сил північно-західного узбережжя, оселився головний лікар. Було на території й житло для персоналу: лікарі - у химерних, критих дранкою хатинах, а санітари, охорона й медсестри займали три приземкуваті гуртожитки зі шлакоблоку. Подвір'я головного корпусу прикрашав газон, стрижені кущі, розлогі тінисті дуби, сосонки, клени та яблуні, з яких восени, відскакуючи від верхівки муру, осипалися на траву плоди. А посеред двору, оточена двома цегляними прибудовами в колоніальному стилі, стояла сама лікарня — будівля з великих чорних каменів і граніту. Позаду починалися скелі, заплава і довга долина, де за кілька років після революції виникло колективне господарство, та скоро занепало. Посаджені там дерева — персики і ароні — вижили, але більше не родили, а в самій долині нерідко вили нічні вітругани.

На виступі південної скелі острова стояв форт, який був там задовго до прибуття перших медиків і стоїть донині. За ним — маяк, що не використовувався від часів Громадянської війни, бо в ньому зникла потреба після будівництва Бостон-лайту.

Із моря острів був майже непомітний. Спробуйте уявити його таким, яким Тедді Деніелз побачив одного тихого вересневого ранку 1954 року: тоненька риска посеред зовнішньої бухти. Та й хто б міг подумати, що то острів. «Навіщо він там?» — вірогідно, замислився він. Навіщо він там?

Найчисленнішими представниками тамтешнього тваринного життя були шури. Вони сновигали серед кущів, бігали рядками по нічному

берегу, здиралися на валуни. Були серед них і такі, що виростали до розмірів камбали. За кілька років після подій тих дивних чотирьох днів пізнього літа 1954 року я взявся спостерігати за поведінкою щурів із ущелини в скелі на північному березі й із превеликим подивом виявив, що деякі з них намагаються доплисти до острова Паддок — кам'яної брили, оточеної кільцем піску, що по двадцять дві години на добу проводила під водою. А як з'являлась на годинку-другу, коли відплив досягав найнижчої точки, тварини, зграйками не більше десяти голів, інколи намагалися добути до неї. Проте завжди їх відносила назад течія.

І хоч я пишу тут «завжди», насправді це не зовсім так. Один пацюк таки доплив. Один раз. Це було в ніч другої осінньої повні — у жовтні 1956-го. Я бачив, як по піску побігло його схоже на чорну туфлю тільце.

Або ж так я думаю. Емілі, з якою ми познайомилися на острові, сказала б: «Лестере, ти не міг цього бачити. Це занадто далеко».

І тут її правда.

Та я все одно знаю, що бачив, як товста широка чорна туфля бігала по піску світло-сірого кольору. Він уже почав зникати під водою, бо течія звернула і почала поглинати Паддок, а з ним, припускаю, і щура — бо щоб він вертався, я не бачив.

Проте тої миті, спостерігаючи, як пацюк біжить бережком (а я готовий заприсягнутися, що бачив його навіть із такої відстані), я подумав про Тедді. Про нього та його бідолашну дружину Долорес Шаналь, і про кошмар, який обрушили на нас Рейчел Соландо та Ендрю Леддіс. Тоді мені здалося, що коли б Тедді сидів біля мене, він бо теж побачив щура. Закладаюся.

Мушу додати, що Тедді зробив би ще дещо.

Він би заплодував.

Рекомендована література

ЮВАЛ НОЙ ХАРАРІ

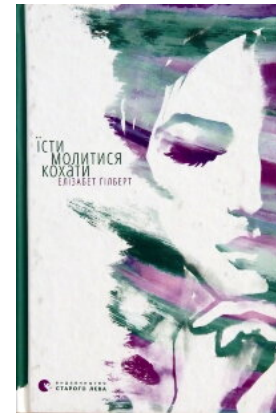

21 УРОК ДЛ
СТОЛІТТЯ

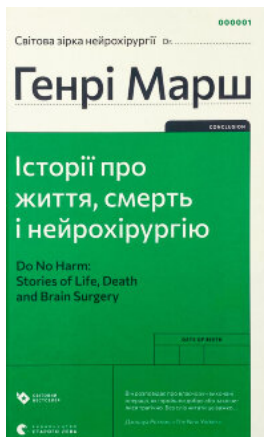
ВІД АВТОРА БЕСТСЕЛЕРІВ SAPIENS І HOMO DEUS

Весoming. Становлення

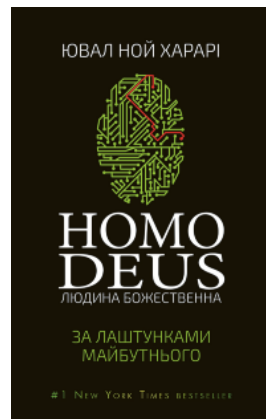
21 урок для 21-го
століття

Їсти, молитися, кохати

Історії про життя,
смерть і нейрохірургію

Номо Deus: за
лаштунками
майбутнього

Випадкові наречені

Перейти до категорії
Детективи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ